

PROSVETNI DELAVCI

LIST DELAVCEV V VZGOJNO-IZOBRAŽEVALNIH ZAVODIH

LJUBLJANA, 25. MAJA 1973
LETO XXIV. – ŠTEVILKA 10

SMOTRI IN NALOGE VIŠKEGA ŠOLSTVA

Dopolnila in pripombe k tem o idejnopoličnih vprašanjih razvoja viškega šolstva, se objavljajo v kolektivih, bodo razpravljali v kolektivih, bodo pripomogli, da bomo dobili koncept, ki bo zares pomenil osnovno za napredek univerze in drugih visokošolskih zavodov. Ta mesec je še čas, da pošljemo dopolnila in pripombe.

Visokošolski zavodi naj bi zaleli najbistrejše ljudi in jih v letih študija usposobili za strokovnjake. Ne samo umska sposobnost, temveč tudi družbena angažiranost in sodobna usmerjenost strokovnjakov je tisto, kar zagotavlja narodu napredek. V tezhah so smotri in naloge viškega šolstva opredeljeni tako (citiram odlomke): „Diplomant si mora med visokošolskim izobraževanjem pridobiti zlasti:

– ustrezen delovni pristop ter sposobnost, da zna ustvarjalno uporabljati teoretična in druga znanja svojega strokovnega področja; marksistično usmeritev za delo v pedagoškem in raziskovalnem procesu; obvladovanje znanstvenih metod za ustvarjanje novih spoznanj in uporabo dosežkov znanosti ter možnosti za nenehno samoizobraževanje;

– široko splošno kulturo in razgledanost ter vrednostni sistem na temeljih socialističnega humanizma, ki ga bo opredeljeval kot bojovnika za samoupravne socialistične odnose;

– usposobljenost za sodelovanje v procesu skupinskega strokovnega dela.“

Zavoljo vsega navedenega se zavzemamo komunisti za ustvarjalno sodelovanje visokošolskega učitelja in študenta ter

inicativnost študentov pri razvijanju delovnih in učnih procesov. Doseči je treba tudi ustrežnejše delovne odnose med teoretičnim in praktičnim delom tako znotraj viškega šolstva kot v odnosu do strokovne prakse. Zaradi hitrega napredovanja znanosti je treba visokošolski študij nenehno posodabljan in bogatiti z najnovejšimi dogajanjem.

Naše visoko šolstvo je še vedno vse preveč tista vrhna stopnica v pridobivanju znanja – uveljaviti se mora kot sestavni del permanentnega izobraževanja. Z demokratizacijo visokega šolstva želimo odpreti vrata fakultet, akademij, višjih in visokih šol za vse tiste zaposlene, ki se hočejo strokovno izpopolnjevati (in imajo seveda možnosti za to). V naše visoko šolstvo je treba vključiti dosežke pedago-

gike in didaktike ter najsodobnejše izobraževalne tehnologije. To bo lahko bistveno vplivalo na učinkovitost izobraževalnega in vzgojnega procesa. Z nadaljnjim razvojem samoupravnih odnosov je treba doseči tak družbeni položaj visokošolskega delavca – učitelja in študenta – da bosta povsem odvisna od uspehov in rezultatov svojega dela oziroma študija. Treba je določiti odgovornost študentov – poleg odgovornosti učiteljev – za svoj in družbeni položaj visokega šolstva.

Visoko šolstvo naj se razvija kot eden bistvenih nosilcev slovenske kulture – hkrati pa kot aktiven dejavnik povezovanja z mednarodnim družbenim, znanstvenim, tehnološkim in kulturnim dogajanjem.

N. M.

Šole, sodelujte!

Sklad za štipendije pri izobraževalni skupnosti SR Slovenije si želi tesnejšega sodelovanja s šolami

Upravni odbor sklada izobraževalne skupnosti SRS za štipendije in posojila želi seznaniti prosvetne delavce s poslovanjem v minulem šolskem letu. Poročilo smo – zaradi dolžine – skrajšali. Objavljamo važnejše podatke.

V četrtem letu svojega delovanja si je sklad za štipendije in posojila zadal, da bo:

– kontinuirano spremljal sposobnosti učencev in študentov ter jih usmerjal v pedagoške poklice s tem, da jim bo zagotavljal materialne pogoje za nemoten študij in odpravljal posledice socialnih razlik;

– največ denarja je bilo namenjenega za štipendije učencev srednjih šol, saj so dosednji rezultati pokazali, da je to edina prava pot. Povečanje števila štipendij na visokošolskih zavodih bi le delno odpravilo socialne razlike, premalo pa bi bilo to instrument kadrovske politike na vseh področjih izobraževanja.

S temi nalogami naj bi bil sklad eden glavnih uresničevalcev družbenega dogovora o štipendiranju in kreditiranju v SRS, zlasti pa naj bi skrbel za kadre na področju vzgoje in izobraževanja. V minulem šolskem letu je razpolagal skupno z 31.000.000 dinarjev. To mu je omogočalo 18 % povišanje štipendij in posojil glede na zvišanje življenjskih stroškov za leto 1972/73 ter podelitev 1.500 štipendij učencem srednjih šol (v letu 1971/72 je bilo podeljenih samo 1.000 štipendij).

Nova merila, ki si jih je sklad postavil za leto 1972/73:

– štipendije so bile razpisane le za prve razrede srednjih šol; tako naj bi čim več učencem omogočili vstop v srednje šole;

– cenzus je ostal nespremenjen od prejšnjega leta, in sicer

(Nadaljevanje na 2. strani)

Hotenje in vztrajnost

Ko v zadnjih majskih tednih spremljamo dejavnost mladih ljudi, njihova tekmovanja v šoli, v poklicih in strokah, na kulturnem področju in v športu, ko spremljamo njihov štafetni tek, ko se udeležujemo veselja kurirskih poštarčkov, ko zabeležimo živo, prizadeto udeležbo mladih na množičnih zborih narodno-zgodovinskega značaja in sodelovanje v akciji Kozjansko 1973, si za njihov praznik najmanj želimo samo besed. Dejavnost žari iz mladih ljudi, ki so jih polne telovadnice, šole in učilnice, tovarne, delavnice in športna igrišča, tekmovalne arene in steze; in zabavišča, če jih imajo. Tudi mi hočemo biti dejavni in zato ne izgovarjamo ob njihovem prazniku zvencev besed, temveč trdne, jasne dogovore o tem, da bo izobrazba dostopna vsem sposobnim mladim ljudem in ne le enemu delu mladih, da bo vsak otrok imel enake možnosti za šolanje in da v prihodnosti ne bomo več beležili deficitarnih števil o izobražencih, ki jih potrebujejo posamezna področja naše družbe.

Naša nedavna preteklost – narodnoosvobodilna vojna – je en sam velikanski skupek dokazov o tem, da imajo besede teže samo takrat, kadar sta za njimi hotenje in vztrajnost. O vsem, kar se je takrat dogajalo, je tekla prej beseda, ki je imela težo. Težo, ki je rodila akcijo.

Bodimo ob tem prazniku dejavni in ne pišimo in izgovarjamo samo želja o tem, da je treba hitreje odpravljati slabo razvito otroško varstvo ali premajhno skrb za tisti del dijaške mladine, ki prebiva v slabo vzdrževanih dijaških domovih.

Bodimo hitrejši v spreminjanju naše osnovne šole, ki naj bo grajena na načelih samoupravnih družbenih odnosov. Bodimo tudi hitrejši v odpravljanju vsega, kar je staro, zastarelo in zanič. Mislim na stare ideje in stara šolska poslopja, ki so še komaj uporabna za sodoben šolski pouk.

Priljubljenost v šoli mladega človeka na življenje v tem smislu, da bo znal sam razvijati svoje talente in da se bo znal sam pravilno usmerjati.

Naše visoko šolstvo je sredi prizadevanj za temeljito reformo, o čemer razpravljajo prosvetni delavci, študentje in široka javnost.

Ob prazniku mladosti hočemo, da bo ta razprava temeljita in uspešna, konkretna in učinkovita, da bo znatno prispevala k našemu hotenju: delavec naj bo izobražen. Hitreje naj se pospeši razvoj znanosti, ker bi s počasnimi napredovanjem v znanosti slabo napredovali kot socialistična samoupravna družba.

Za željami, ki jih imamo za mlade ob njihovem prazniku, je naša volja vztrajati pri vsem, kar smo začeli, razvili in dosegli. Ta volja pa naj nam pomaga spopadati se tudi s težavami, ki jih ni malo na poti do uspešnega cilja.

ZIMA VRŠČAJ

NAKNADNI RAZPIS PROSTIH DELOVNIH MEST

Vodstva šol in drugih vzgojno-izobraževalnih zavodov obveščamo, da bo izšel **NAKNADNI RAZPIS PROSTIH DELOVNIH MEST** za učitelje in vzgojitelje v šolah in drugih vzgojno-izobraževalnih zavodih v SR Sloveniji v letu 1973 letošnjega 6. JULIJA. Prosimo, da pošljete razpise republiškemu sekretariatu za prosveto in kulturo Ljubljana, Zupaničeva 3, **NAJKASNEJE DO 16. JUNIJA**. Na dopis napišite obično, v kateri je šola, in oznako **ZA NAKNADNI RAZPIS**.

V primeru, da razpisa ne boste poslali do določenega roka, ga v zadnji letošnji številki nikakor ne bomo mogli objaviti.

Uredništvo
PROSVETNEGA DELAVCA

Tako kot vsako leto je tudi letos krenila Titova štafeta iz vseh naših krajev s čestitkami za njegov visoki jubilej. Na fotografiji so mladi iz Zirov stekli proti Logatcu. Foto: Tone Urbas

Titov rojstni dan je hkrati tudi praznik mladih. Njihove besede, napisane ali izrečene v čestitki, so polne iskrenosti in najlepših želja. Želja za njegovo srečo, zahvale za uspešno, ustvarjalno delo. Za prizadevanje, da bo v njihovem življenju čim več svetlobe, lepote, iskristnosti.

VPRAŠANJI

Poročila o našem šolstvu lahko vse bolj delimo na svetla in temna: prva poročajo o tem, kaj vse smo na novo zgradili, nakupili ali pridobili po metodični strani za napredek našega šolarja; druga pa govore o tem, koliko prosvetnih delavcev primanjkuje, kako jih nezadovoljstvo z družbenim položajem in denarnim stanjem vodi v druge poklice, da ostaja vedno več otrok brez dokončane osemletke.

PROSVETNI DELAVEC je list prosvetnih delavcev – torej tistih, ki so glede na sedanje stanje v prosveti in vedno večje zahteve proizvodnje in drugih gospodarskih panog po kakovostnem znanju – resnično v stiski. Je pa tudi ogledalo našega šolstva. Kot tak ne more in ne sme stati ob strani. Zato na-

proša tiste, ki so v naši slovenski družbi odgovorni za šolstvo, da povedo in napišejo, kakšen je odnos družbe do poklice stiske prosvetnih delavcev. In dalje: kakšen je odnos družbe do otrok in mladine – glede na statistične podatke in naraščanje nepismenosti. Za odgovor naprošamo: dr. Aleksandro Kornhauserjevo, predsednico izvršnega sveta SR Slovenije, Tomaža Bizajla, republiškega sekretarja za prosveto in kulturo in Emila Rojca, predsednika komisije za družbenopolitična in idejna vprašanja znanosti, prosvete in idejno-politično usposabljanje komunistov pri CK ZKS. Upajmo, da se bodo s svojimi prispevki javili tudi drugi predstavniki naše družbe.

List PROSVETNI DELA-

VEC je doslej seznanjal prosvetne delavce in širšo javnost z novimi pridobitvami v šolstvu. To pot pa nas zanimata samo dve vprašanji:

– KOLIKO NAS (KOT DRUŽBO) ZADEVA IN MUČI TER SILI K REŠEVANJU STISKA PROSVETNIH DELAVCEV?

– KOLIKO NAS (KOT DRUŽBO) ZADEVA KRIZA NAŠIH ŠOLARJEV?

Poudarjamo: dosti naših šolarjev ima prav idealno urejene razmere za učenje. Gre za tiste, ki tega nimajo. Gre za nezadovoljstvo prosvetnih delavcev, za naraščajočo neenakopravnost šolarjev. Gre za odnos družbe do naraščanja nepismenosti.

Uredništvo
in uredniški odbor
PROSVETNEGA DELAVCA

RADIO IN ŠOLA

TEKMOVANJE VZGOJNIH IN IZOBRAŽEVALNIH ODDAJ V TEDNU RADIA »OHRID — 1973«

V tednu radia — zdaj že tradicionalni prireditvi jugoslovanskih radijskih postaj — so uredništva izobraževalnih programov letos prvič nastopila s tekmovalnim izborom svojih oddaj. Tekmovanje, na katerem je nastopilo osem postaj: Beograd, Ljubljana, Koper, Novi Sad, Priština, Sarajevo, Skopje, Zagreb, je uresničitev sklepov lanskega posvetovanja o možnostih radijskega oddajanja, da se le-ta s svojimi posebnimi sredstvi vključijo v mrežo vzgojno-izobraževalnih zavodov. Omenjeno posvetovanje je namreč pokazalo, da bi se učinkovitost radijskih izobraževalnih programov povečala, če bi dosegli večjo izenačenost — tako po tipu kot po kakovosti — oddaj in programov posameznih postaj. Večja izenačenost bi hkrati omogočila tudi zamenljivost posameznih oddaj in programov, s tem pa večji pretok znanja, izkušenj in iznajdlivosti. Tekmovanje v tednu radia (od 10. do 16. maja), naj bi bilo torej pregled najboljšega, kar posamezne postaje zmorejo. Omogočilo naj bi primerjave in izmenjavo izkušenj.

Jugoslovanske postaje so poslale na tekmovanje štirideset oddaj, razdeljenih v štiri kategorije: oddaje za predšolsko izobrazbo, vzgojno-izobraževalne oddaje za osnovno šolo, za srednjo šolo in izobraževalne oddaje za odrasle. Radio Ljubljana je sodeloval z osmimi oddajami — to je z največjim številom, ki so ga dopuščale pozicije tekmovanja — radio Koper pa z eno oddajo.

Kot je na takih prireditvah že navada, je tudi na tej „tekmovalni duh“ nekoliko zasenčil osnovni namen. Deloma je zato kriva tudi organizacija, ki poleg poslušanja programov in dela žirije ni omogočala sprotnih posvetovanj udeležencev, na katerih bi lahko razpravljali o dobrih in slabih straneh poslušanih programov in tako spontano prišli do primerjav, ki so bile med osnovnimi nameni tekmovanja. Šestčlanska žirija, sestavljena iz strokovnjakov iz različnih republik, je seveda razložila merila, po katerih je ocenjevala oddaje, vendar so bile njene formulacije, prebrane ob podelitvi nagrad, že zaradi okoliščin preskoke za praktično rabo. Izčrpnije analize in primerjave, potrebne za to, da

bi dosegli osnovni smoter tekmovanja, bodo torej morale biti narejene pozneje. Za zdaj je mogoče povedati le nekaj splošnih opažanj.

Med take sodi najprej ugotovitev, da se razlike v tipu oddaj, deloma pa tudi v kakovosti, med posameznimi postajami v zadnjem času naglo zmanjšujejo. Pretesna navezanost nekaterih programov na učne načrte, ki je bila dolga leta slabost nekaterih programov, je začela popuščati. Zato na Ohridu skoraj ni bilo več tako imenovanih vzornih učnih enot, torej oddaj, ki imajo v končni konsekvenci namen zamenjati učitelja, zato pa zanemarljivo posebnosti radia kot specifičnega sredstva in njegove možnosti. Prevladovala so „radiofonične“ oddaje, za katere je značilna zaokroženost snovi, dosežena z zvočnimi sredstvi, omejeno število infor-

macij, ki si jih mora poslušalec zapomniti, da bi dojel celoto, vrednostna in emocionalna angažiranost itn. V celoti vzeto je takšna usmerjenost hvaljevredna, čeprav je bilo tu in tam opaziti tudi pretiravanje in precejevanje „zvočne mase“ na račun izobraževalne vrednosti oddaje.

Druga splošna poteza, ki jo je treba omeniti, je prizadevanje po aktualnosti izobraževalnega programa. Tu ne gre le za aktualnost snovi, čeprav gre tudi za to, temveč predvsem za prizadevanje, da bi bile oddaje aktualne v načinu podajanja, v povezovanju snovi z aktualnim dogajanjem, z vsakdanjim življenjem in izkušnjami poslušalcev. Tudi ta usmerjenost kaže, da se sestavljenci izobraževalnih programov vedno bolj zavedajo svojega posebnega mesta v mreži izobraževalnih ustanov in dejstva, da lahko podpirajo šolo v njenih prizadevanjih, ne morejo pa je nadomestiti in je ne smejo ponavljati.

Na splošno vzeto je žirija s podeljenimi nagradami podprla takšno usmeritev, hkrati pa opozorila, da vsaj glede le-te ni pomembnih razlik med postajami.

Lahko rečemo, da je izobraževalni program ljubljanskega radia v taki usmeritvi prednjačil in da morda prav zaradi tega tudi na tekmovanju ni ostal brez priznanj. S prvo nagrado v kategoriji oddaj za osnovne šole je bila nagrajena „Druga veseljska olimpiada“ avtorja dr. Jožeta Pahorja (redaktorica Marinka Svetina, režiser Jože

Vozny, izvajalci S. Pavlin, A. Nahtigal, B. Šprajc, ton B. Stopar). Drugo nagrado v kategoriji oddaj za odrasle je dobila oddaja „Jaz že ne zmorem“ avtorice Ele Peroci (redaktorica Ina Petric, strokovna sodelavka dr. Anica Mikuž-Simoniti, režiserka Rosanda Sajko, izvajalci:

Elza Rituper, izvajalci: Brane Ivanc in skupina otrok, ton — Metka Rojc).

Po splošnih ocenah se je s tem številom nagrad naša postaja uvrstila nekako na drugo mesto, takoj za Zagrebom, ki je dobil poleg ene prve in ene druge nagrade še plaketo za najboljši izbor. Tako ne bi bilo razloga, da smo nezadovoljni s svojim delom, ko ne bi nekatere poslane oddaje ostale brez priznanja zaradi izvedbenih slabosti. Vse kaže, da se tej pomembni komponenti izobraže-

Sodelovali so: radijski mladinski pevski zbor pod vodstvom Matveža Fabjana, igralka Mestnega gledališča ljubljanskega Majda Grbac, igralec Mladinskega gledališča Jože Mraz, predsednik komisije pri Centralnem komiteju Zveze komunistov Slovenije za mednarodna ekonomska in politična vprašanja ter za stike z drugimi komunističnimi partijami Vlado Sestan, afriški in palestinski študenti, ki študirajo v Ljubljani, sekretarka republiškega koordinacijskega odbora za pomoč žrtvam imperialistične agresije Mara Rupena, član predsedstva Zvezne konference socialistične zveze delovnega ljudstva Jugoslavije Jože Božič, in novinar v radijskem zunanjepolitičnem uredništvu Jože Plešnar. Foto: F. Modic

Lidija Pezdirc, Jerica Siard, Dare Valič, ton — Metka Rojc). V kategoriji oddaj za predšolske otroke je dobila posebno pohvalo oddaja „Kukavica“ iz ciklusa Dobro jutro, otroci! avtorice Alenke Bole — Vrabec (redaktorica Maja Povše, režiserka

valnega programa v naši postaji premalo posvečamo; zato niha kakovost oddaj od zelo dobre do komaj še sprejemljive. To pa je, vsaj za nas, eno najbolj vrednih spoznanj letošnjega ohridskega tekmovanja.

RZ

9. maja 1973 smo Slovenci proslavljali 28 let življenja v svobodni Jugoslaviji. „Boj za svobodo še ni povsod končan“, tako smo imenovali javno oddajo v našem studiu 14. Foto: F. Modic

NE SAMO VOJAK

Vsako jesen se odpirajo vrata vojaških akademij številnim fantom, ki so si izbrali poklic častnika naše armade. In vsako leto jih je več, saj dajejo tudi akademije vsako leto večje možnosti za široko — ne samo vojaško — izobrazbo. Po zakonu, ki bo sprejet to leto, pa bodo imele skoraj vse vojaške akademije tudi rang fakultete.

In še ena novost: letos bodo vrata vojaških akademij odprta tudi tistim fantom, ki so končali katero od poklicnih srednjih šol: tako imajo tudi tisti, ki iz kakršnega koli vzroka niso mogli obiskovati gimnazije, možnost, da se še po končani poklicni šoli odločijo za spremembo svojega življenjskega poklica in postanejo častniki naše armade.

Med številnimi možnostmi za strokovno specializacijo, ki

se ponujajo na šestih vojaških akademijah, je tudi ta, da si lahko izberejo fantje prav tisti poklic, o katerem po končani srednji šoli velikokrat le premišlujejo.

Toda — poglejmo najprej, katere akademije Jugoslovanske ljudske armade danes delujejo.

— Vojaška akademija kopenske vojske ima pet smeri: za pehoto, topništvo, oklepne enote, inženirske enote in protiletalsko topništvo.

— Visoka tehniška šola kopenske vojske je šola, iz katere prihajajo diplomirani inženirji, strokovnjaki za pehotno in topniško oborožitev, za motorje, motorna vozila, inženirske stroje, rakete in raketne naprave, elektroničarji, pirotehnologi, strokovnjaki za zveze, za sredstva nuklearno-biološko-kemično obrambo in za promet.

— Letalska vojaška akademija izobražuje mladeniče za enega od najzanimivejših poklicev — za pilota naše armade.

— Letalsko-tehniška vojaška akademija ima — tako kot visoka tehniška šola kopenske vojske — več smeri. Diplomanti te šole dobijo naziv diplomiranega inženirja za letalske motorje, aerodinamiko, elektrotehniko in elektroniko ter druge.

— Mornariška akademija ima dve smeri: pomorsko in tehniško-strojno specialnost.

— Vojaška ekonomska akademija — na kateri je posebna specializacija — intendantska smer.

Čas šolanja na vojaških akademijah je različen in traja:

— tri leta — na letalski vojaški akademiji in na letalsko-tehniški vojaški akademiji;

— štiri leta — v vojaški akademiji kopenske vojske, vojaški ekonomski akademiji in mornariški akademiji — pomorska smer;

— štiri leta in pol — na visoki tehniški šoli kopenske vojske na smereh elektronike, pirotehnologije, zvez, nuklearno-biološko-kemične obrambe in prometa;

— pet let — na visoki tehniški šoli kopenske vojske na smerih za pehotno in topniško oborožitev, motorje, motorna vozila in inženirske stroje, za rakete in raketne naprave ter na mornariški akademiji — na tehniški smeri.

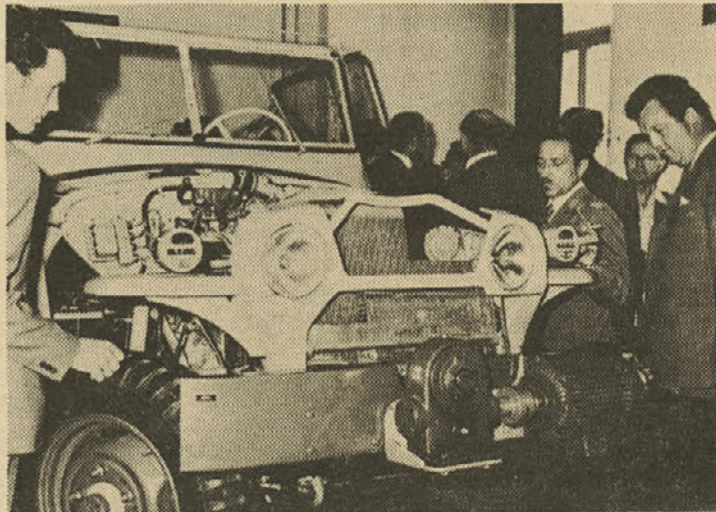
Možnosti za izbiro so torej res velike. Očitno pa je še nekaj drugega: po končani akademiji častniki niso samo poklicni vojak, temveč strokovnjaki za tisto ožje področje, za katero so se odločili pri izbiri svojega prihodnjega poklica.

Pri vsem tem pa ni odveč, če se spomnimo še druge plati. S podružbljanjem koncepta splošnega ljudskega odpora postajajo tudi vojaški poklici v naši družbi iz dneva v dan pomembnejši. Potemtakem ne gre več le za vojaški poklic, temveč za delo, ki je tesno povezano z vsemi družbenimi strukturami in dejavniki.

Ko gre za delo v oboroženih silah, pa je treba zapisati še nekaj. Nobena druga dejavnost ne

sprejema tako hitro novosti s področja tehnike in znanosti, kot prav oborožene sile, ki dobivajo iz dneva v dan nova tehnična sredstva. Če pa to povežemo z delom, z mladimi ljudmi v enotah in številnimi izkušenimi strokovnjaki v vseh vojaških ustanovah, potem šele lahko prav ocenimo pomembnost katerikoli od šestih vojaških akademij.

IVO TOMINC

Predstavniki narodne obrambe pri Skupščini SRS na obisku v akademiji kopenske vojske v Beogradu. Foto: S. Kerševan

ZA DAN MLADOSTI

21. maja je odprlo poveljstvo ljubljanskega armadnega območja Tehnični zbor opreme in orožja kopenske vojske JLA. Razstava je v vojašnici Ljube Šercerja na Titovi cesti. Prireditelj, ki bo trajala do 25. maja, so pripravili v počastitev dneva mladosti in dneva letalstva (21.

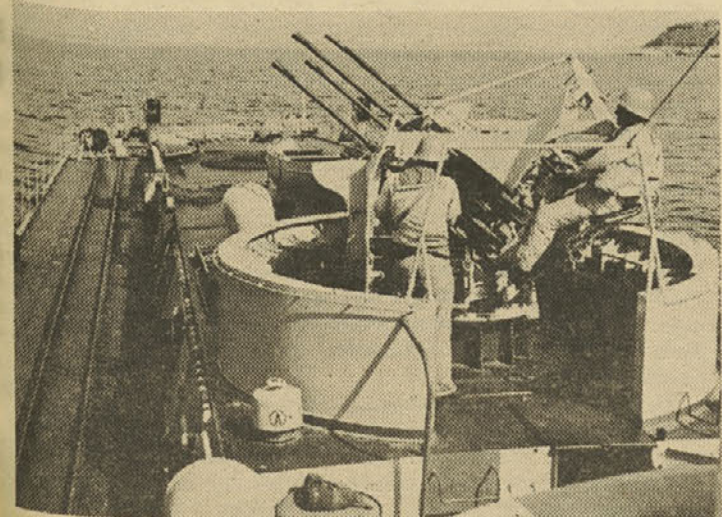
maj). Njen namen: seznaniti mladino in rezervne vojaške sta-rešine mesta Ljubljane z opremo in orožjem kopenske vojske, njegovo uporabo in z borbena pripravljenostjo armadnih enot. Namen razstave pa je bil med drugim tudi približati mladini vojaški poklic in zbuditi

zanimanje za šolanje v vojaških šolah.

Svečani zvoki godbe, zastave in pozdravne besede. Osnovnošolci in gimnazijci so se usuli na ogled razstavljenega orožja.

Razstava je izredno pregledna, razporejena po oštevilčenih območjih, s panoji, opremljenimi s taktično-tehničnimi podatki ter opisom, za kaj rabi orožje in kako ravnamo z njim. Na tehničnem zboru se zvrsti orožje in oprema vse kopenske vojske: oklepne enote (tanki, anfibije), protiletalska sredstva za opazovanje, obrambo in borbo (radar, tanki, topovi), sledita oprema in orožje planincev, inženirjev, minirjev idr. Videli smo radio-relejne naprave, teleprinterje, artilerijske haubice in lansirno orožje (protitankovske raketne sisteme za lansiranje iz zemlje ali iz vozila, topove, minometalce in polagalce min). Ogledali smo si meteorološke komplecte, dekontaminacijske naprave in vozila. Zanimivo je sodobno prenosno strelišče z avtomatičnimi cilji za pouk streljanja. Videli smo dobro izdelane makete poljskih intendantskih objektov (peči, ognjišča, zaklonišča idr.), ki so jih izdelali vojaki. Ogledali smo si prenosni, mehanizirani delavnici: krojaško in čevljarstvo ter zobno ambulanto. Razstavo so obogatile delne demonstracije, razlage in predvajanje filmov o tehničnih in drugih novostih v JLA, ki so jih uporabili pri vaji „Svoboda 71“. Na posebnih panojih so prikazali še fotografije o bojni tehniki in opremi jugoslovanskega vojnega letalstva, nove dosežke v razvoju JLA in informacije o vojaških šolah.

TEA DOMINKO

Gojenci pomorsko-tehniške akademije v Puli pri praktičnem pouku. Foto: S. Kerševan

